

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άγαλμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού :   **Έξωτερικού :**
 Έτησία . . . . . 8,—   Έτησία φρ. χρ. 10,—
 Έξάμηνος 4,50   Έξάμηνος > > 5,50
 Τρίμηνος 2,50   Τρίμηνος > > 3,—
 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Όδός Εδριπίδου αρ. 38, παρά τὸ Βαγβάκειον.

Περίοδος Β' .—Τόμος 14ος

Έν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1907

Έτος 29ον.—Ἀριθ. 27

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Πώς ήλθατε εδώ, εις τὸν τόπον τῶν Βαυαίων; Ποῖος σας ήρπασε; Ποῖος εθεράπευσε τὸν Χάος; Πώς, με τὴν κατάστασιν ποῦ εὑρίσκειτο, ήλθεν εἰς ἐδῶ; Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

— Τίποτε δέν εἶδα τόσο περιεργον ὡσον αὐτὴν τὴν ἀρπαγὴν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀδελφός μου δέν ἔχει καμμίαν ἀνάμνησιν, ἀφοῦ δέν ἐξύπνησε διόλου, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὀλίγα πράγματα ἔχω κ' ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ σας πῶ, — ἀπήντησεν ἡ Έλζα.

Διηγήθη τότε ἡ Έλζα τὰ συμβάντα τῶν :

— Ένθ' ἐμέναμεν ἀγρυπνοὶ διὰ νὰ προσέχωμεν τὸν ἀδελφόν μου, ὁ Μόνας, ὁ Ἰάνος κ' ἐγὼ, ἐμένα μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, τεχνητὸς ὕπνος βέβαια, διότι ἡ ἀνησυχία τὰ μ' ἔκαμνε ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου, — ὁπωσδήποτε ὕπνος, ὁ ὁποῖος παρατάθη με κάποιον γαρκωτικόν, διότι τίποτε δέν ἐκατάλαβα, καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσω πῶς ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ στρατοπέδου.

« Ὅταν ἀνεσθῆκωσα τὰ βαρῆα μου βλέφαρα, εὑρέθηκα μέσα εἰς τὴν βάρκαν ἑνὸς ἀεροστάτου ὁ ἀδελφός μου ἐξαπλωμένος κοντά μου, ἐπάνω εἰς ἕνα στενὸ στρώμα, ἀνεπαύετο εἰρηνικά, οἱ δὲ φίλοι σας Μόνας καὶ Ἰάνος συνωμιλοῦσαν σιγῶφωνα, εἰς γλῶσσαν ποῦ δέν γνωρίζω, μ' ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἐφοροῦσε προσωπίδα ἀπὸ δέρμα.

« Δέν ἤξεύρω ἂν τὸ ἐναέριον ταξεῖδί μας διήρκεσε πολὺ, ἀλλὰ μόλις συνήλθα καὶ εἶδα τὸ ἀερόστατον νὰ καταβαίνει. Ἔστα-

μάτησε εἰς τὸ κέντρον τῆς πρωτευούσης αὐτῆς τοῦ βασιλείου τῶν Βαυαίων, ὅπου ἀπὸ τότε ἐμέναμεν, χωρὶς νὰ φύγωμεν διόλου. . . Παρατήρησα ὅτι οἱ Ἰθαγενεῖς, ὅσοι ἦσαν παρόντες εἰς τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀεροστάτου, δέν εἶδειξαν καμμίαν ἐκπληξὴν ποῦ ἐβλεπαν τὴν ἰταμένην μηχανήν' καὶ αὐτὴ, ἀφοῦ μᾶς ἀπέβιβασεν, ὑψώθη πάλιν εἰς τὸν ἀέρα μαζί με τὸν Μόναν καὶ τὸν Ἰάνον, τοὺς ὁποῖους δέν ἐμνησθίσαμεν πλείον. Ἔμεινε μόνον μαζί μου ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος με τὴν προσωπίδα. . .

« Μ' ὄλην τὴν ἀπελπισίαν ποῦ μ' ἐκυ-

ρίευσεν, ὅταν εἶδα ὅτι ἤμην τόσο μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, τὴν πατημένην ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἡ ἀνησυχία τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξενοῦσεν ἡ ὕγεια τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποῦ ἔχε τὸν ἕνα του πνεύμονα πέρα-πέρα τρυπημένον, μ' ἐμπόδισε νὰ σκεφθῶ κἀν, ἂν ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ. Μᾶς ἔδωσαν τὰ καλλίτερα οἰκήματα τοῦ χωρίου, καὶ μέρα—νύκτα μᾶς ἐφύλαγαν γρηγὲς ἀραπίνες, ποῦ ἄλλαζαν με τὴν σειρὰν τῶν.

« Ὁ ἄνθρωπος με τὴν δερματινὴν προσωπίδα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐφρόντισε διὰ τὴν ἐγκατάστασίν μας, ἐπεριποιήθη τὴν πληγὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ἔπειτα ἐξήλθε δέν τὸν ἐμνησθίσαμεν παρὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, κ' ἔπειτα τὸ βράδυ, καὶ ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, ἔτσι ἤρχετο δύο φορές τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ περιποιητῆται τὴν πληγὴν τοῦ Χάος. Κατόπιν ἤρχισε νὰ ἔρχεται μόνον μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν, κάθε πρωί.

« Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου, τὸ ὅποῖον καλύπτει τὴν ἀπαγωγὴν μας, κανεὶς δέν μᾶς τὴν ἔδωκε. . . Διὰ τί μᾶς εἶχαν φέρῃ εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος; Ποία αἰτία παρεκίνησε τὸν ἄνθρωπον με τὴν προσωπίδα νὰ προτιμήσῃ νὰ περιποιηθῆ με τὸσσην στοργὴν τὸν ἀδελφόν μου καὶ ὄχι τόσοσους ἄλλους ἀνδρείους Μπέρς, ποῦ ἔπεφταν καθημερινῶς πληγωμένοι ἀπὸ τὰ βόλια τῶν Ἀγγλων; Πότε τὰ μπορέσαμε νὰ ξαναπάμε στὸ Τρανσβαλ; Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἔκαμνα μόνη μου εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, εἰς τὸ διάστημα τῶν μακρῶν ὥρων ποῦ ἐκοιμάτο ὁ Χάος.

« Ὁ Ἰθὼν ἐτριγύριζεν εἰς τὸ χωρίον. . . » (Σελ. 210, στ. γ')

«Προχθές, ο άγνωστος, την στιγμήν που μάς άφινε, μάς απέτεινε τον λόγον δια πρώτην φοράν.

«—Δέν θά ξαναγυρίσω πλέον, διότι ο άρρωστος είνε τελείως καλά,—μάς εΐπε.

«Ηθελήσαμεν νά τον έρωτήσωμεν, νά του έπαναλάβωμεν τας εύχαριστίας μας, νά του ζητήσωμεν νά μάς δώση μερικάς πληροφορίας» αὐτός όμως έφυγε και έγεινεν άφαντος ανάμεσα στα σπίατα.

«Η άδελφή του Ίανου, ή βασιλοπούλα Σέννα, ήρχετο εκείνην την στιγμήν. Ωμιλήσαμεν μαζί της και ήθελήσαμεν νά την έρωτήσωμεν και νά μάθωμεν ποίος ήτο ο προσωπίδοφόρος. Η Σέννα άπεκρίθη λακωνικώτατα :

«—Είνε ο Άρχων του Πυρός! και τίποτε περιπλέον δέν ήμπορέσαμεν ν' άκούσωμεν δι' αὐτόν από τό στόμα της.

«Έχομεν όμως παρατήρηση έτι αὐτός ο πομπώδης τίτλος έχει άπέραντον έπιρροήν εΐς όλην την φυλήν. Σέβονται όλοι και τιμούν αὐτόν τον άνθρωπον, τον φοβούνται σαν θεόν' κ' έθυμηθήκαμε με ζωνράν συγκίνησην τά λόγια του Σέσιλ Ρόδς δια τό μυστηριώδες όν, εΐς τό όποιον άπέδιδε τρομεράν δύναμιν, ικανήν ν' άντισταθμίση την δύναμιν των έχθρών μας.

— Άλήθεια διέκοψεν ο Ύδών, ένθυμούμαι κ' έγώ την συμβουλήν, που μάς έδωκεν ο Ναπολέων της Ευέλπιδος Άκρας, την ήμέραν που συνητηθήμεν μαζί σας εΐς τό Ρόδεσμποσκ : « Ένας μόνος άνθρωπος, εΐπε, θά ήμπορούσε νά δώση την νίκην εΐς τους Μπόερς, που άγωνίζονται έναντίον της Άγγλιας, και αὐτός ο άνθρωπος είνε ο Άρχων του Πυρός.»

— Ναι, έπρόσθεσε σκεπτικώς ο Χάος, τό εΐπεν αὐτό τό πράγμα, και θά είνε αλήθεια' αλλά πώς νά μάθωμε, πώς νά έπανεύρωμεν αὐτόν τον άνθρωπον, που όλοι εδῶ τον γνωρίζουν, αλλά κανείς δέν κάμνει ποτέ λόγον δι' αὐτόν. ;

Ο Γιάγκος Άμών φαίνετο σαν νά μήν ήκουε πλέον τά λόγια των συντρόφων του κ' έστέκετο άφηρημένος, με τό βλέμμα μακράν, πλανώμενον πολυ πέραν από τας τάξεις των Βανουαίων, που ήρχοντο άκόμη νά δμώσουν τον όρκον της πίστewς επί της δοράς του λεοντιδέως.

Τό πρόσωπον του Άρχοντος του Πυρός έλάμβανε διαστάσεις τρομεράς, άφαντάστους, και μία ύπόνοια ήρχισε νά σχηματίζεται εΐς τό πνεύμα του νέου Γάλλου, δια την προσωπικότητα αὐτου του ανθρώπου, ο όποιος δέν ήτο άπίθανον, — έσκέπτετο ο φίλος μας — νά ήτο ο ίδιος ο Βόρις Βολκῶφ. . .

Τάς σκέψεις ταύτας διέκοψε μία πρόσκλησις εκ μέρους του Μόνα. Και ο τελευταίος Βανουαίος πολεμιστής εΐχεν

επιθέση τό χέρι του επάνω εΐς τό ιερόν έμβλημα' και τότε ο Μέγας Αρχηγός εΐπεν, άποτεινόμενος προς τους Ευρωπαίους.

— Ίδου τί άποφασίζει ή βασιλοπούλα Σέννα! επί κεφαλής διακοσίων άνδρών θ' άναχωρήση ή ίδια, δια νά έλευθερώση τον βασιλεία των Βανουαίων, που τον έπιασαν αιχμάλωτον οι Βά-Τοάναι, ο λαός που κατοικεί κοντά στην Αίμην των Καμηλοπαρδάλλων έννοείται, θά την συνοδεύσω κ' έγώ, διότι πρό παντός διατελώ εΐς την ύπηρεσίαν του βασιλέως μου. Όταν επιστρέψωμεν, εΐτε με περιμεινετε εδῶ, όπου θά σας περιποιηθούν ως επισήμους ξένους, εΐτε λάβετε και σεις μέρος εΐς την έκστρατείαν μας, θά είμαι πρόθυμος και έτοιμος νά σας οδηγώ εΐς τον Βόριν Βολκῶφ.

Ο Γιάγκος άπήντησε : — Μόνα, έρχόμεθα μαζί σας. Ο βασιλεύς Ίανός είνε φίλος μας, και ήμεΐς θέλωμεν νά σας συνοδρώσωμεν εΐς την άπελευθέρωσιν του.

Άστραπή εύχαριστήσεως έλαμψεν εΐς τό πρόσωπον του Μεγάλου Αρχηγού, και ή Σέννα έδωκε τό χέρι της εΐς τους Ευρωπαίους νά τό φιλήσουν. Όλοι, και ο Σιρ Βασίλης άκόμη, έδωκαν τον όρκον της πίστewς, προς μεγάλην άγαλλίασιν των Βανουαίων πολεμιστών, οι όποιοι χωρίς αὐτήν την διατύπωσιν δέν θά τους άνεγνώριζαν ως άδελφοποιούς, και τώρα δέν έκρυβαν την υπερηφάνειάν των, ότι εΐχαν και «ώχρα πρόσωπα» μεταξύ των τάξεών των.

Ο Χάος και ή Έλζα δέν ήμπορούσαν νά έλπίσουν ότι θά έπέστρεφαν μόνοι των εΐς την πατρίδα των' άπεφάσισαν λοιπόν νά ένωθούν με τους έκστρατεύοντας. Ίσως θά έγίνοντο τώρα χρήσιμοι εΐς τον Ίανόν, εΐς τον όποιον έχρωωτούσαν την έλευθερίαν των, αφού κατά παράκλησιν του νεαρού μαύρου βασιλέως, τους εΐχεν άρήση έλευθέρους ο Σέσιλ Ρόδς' και συγχρόνως ήλιπιζαν ότι θά έλάμβαναν πληροφορίας δια τον Άρχοντα του Πυρός, τον όποιον τώρα περισσότερο ή άλλοτε εΐχαν την επιθυμίαν νά συναντήσουν. Όπωςδῆποτε τους έμνε και τό τελευταίον καταφύγιον : δέν άμφέβαλλαν ότι ο Ίανός θά τους έδιδε μερικούς από τους ύπάρχους του, δια νά τους οδηγήσουν, δια μέσου των άγνωστων εκτάσεων της Ροδεσίας, έως τά περίχωρα του Μπουλαβάγιο' από εκεί θά κατώρθωναν μόνοι των νά φθάσουν εΐς τό Τράνσβααλ.

Έδωσαν λοιπόν ο άδελφός και ή άδελφή, και αὐτοί επίσης, τον όρκον, με τον όποιον ανέλαβαν την ύποχρέωσιν νά συνεκστρατεύσουν κατά των Βά-Τοάνα. Η ήμέρα δλοκλήρης αφιερώθη από τους Βανουαίους εΐς τας προετοιμασίας της μάχης. Τά άκόντια, τά συνήθη

όπλα των Άφρικανών, εΐχαν αντικατασταθῆ με τουφέκια ύποδείγματος άγνώστου εΐς τους Ευρωπαίους' κάθε πολεμιστής εΐχε τό ίδιόν του με προμήθειαν φυσίγγιων' εΐχεν άκόμη ένα τόξον και βέλη.

Ο Ύδών, ο όποιος έτριγύριζαν από την μίαν άκραν του χωρίου εΐς την άλλην, άπορούσε που δέν ανέκαλυπτεν ούτε ένα άλογο, ούτε τό ελάχιστον ίχνος σταύλου, και πολυ άνησυχούσε τί ειδους τάχα μεταγωγικά θά μετεχειρίζοντο αὐτός και οι σύντροφοί του.

Όλην την ήμέραν ή Σέννα και ο θεϊός της, άπησολημένοι βέβαια εΐς κάποιον γειτονικόν χωρίον, έμειναν άπρατοι' ο Χάος και ή Έλζα δέν ήδυνήθησαν νά δώσουν καμίαν πληροφορίαν εΐς τον νεαρόν Βρετόνον δια τά πολεμικά άλογα των Βανουαίων, και ο μικρός μας φίλος ήναγκάσθη νά πείση και νά κοιμηθῆ πολυ άνησυχός. Έλεγεν από μέσα του ότι έκστρατεία με τά πόδια δέν ήτο διάλου διασκεδαστική εΐς την χώραν όπου είνε άσθρα νά φαΐδια-καλτσοδέτες, τά «κάτσ' εδῶ λιγάκι», οι κροκόδειλοι, τά θηρία και τά άλλα τερπνά προϊόντα της ροδεσιανής χλωρίδος και ζωολογίας.

Την άλλην ήμέραν τό πρωΐ, τον έξυπνησεν ή τυμπανοκορουσία που συνάδευε τον καλπασμόν ενός στρατεύματος δλοκλήρου από ζωνρά και θυμοειδή άλογα.

Έπειδή εΐχε πείση νά κοιμηθῆ χωρίς νά βγάλῃ τό ρουζά του, εύρέθη άμέσως έξω εΐς την θύραν, και ο ένθουσιασμός του εξεδηλώθη, αὐτήν την φοράν, με τελείαν βουδαμάραν, άμα είδε τους μεγαλοπρεπείς εκείνους ζέβρους, που ήσαν δλο φωτιά, αλλά και πειθήνιοι. Τους κρατούσαν οι Βανουαίοι ίπποκόμοι από τά ήνία, και εΐχεν ο καθένας των από μίαν δερματινήν σέλλαν, βαμμένην γαλάζιαν, και χάμουρα του ίδιου χρώματος.

Αδύνατον νά παραστήτη κανείς την άραιότητα αὐτών των ζῶων με τά αρμονικά των μέλη, με τό ξανθωπόν και στυλπνόν τρίχωμά των. Η ούρά των, που έτελειώανε εΐς μίαν μεγάλην φούνταν, έμαστίγωνε τά πλευρά των' ή κοντή των χαιτή ανέφρισε, και τά λευκά των ρουθούγια έρροφούσαν τον δροσερόν άέρα, ενώ τό βλέμμα των ματιών των, γλυκύτατον, χωρίς νά έχη τίποτε από την συνηθισμένην άγρίαν τραμάραν αὐτών των ζῶων, έπλανάτο δεξιά και άριστερά με ήρεμον άφοβίαν.

Τό ζῶον της βασιλοπούλας, ένας θηλυκός ζέβρος, σχεδόν λευκός, έφορούσε, σαν περιδέραιον μίαν μεγάλην ασημένιαν καθέναν που έκλειεν επάνω στο στήθος με μίαν χρυσήν ασπιδίσκην, όπου ήτο ανάγλυφος μία κεφαλή λέοντος, με πολλήν τέχνην καμωμένη. Ο χαλινός και τά χάμουρα ήσαν επίσης ασημένια.

Η Σέννα έφάνη εΐς τά προύλαια της «κότλας» της. Εΐχεν αλλάξῃ φορέματα, και εΐχεν αντικαταστήη τά μεταξωτά της με μίαν στολήν από λεπτόν ύφασμα και μ' ένα πλατύ φουσκωτό πανταλόνι. Η δορά του λεοντιδέως έκυμάτιζεν εΐς τον ώμόν της, και από τό περιδέραιόν της ήτο κρεμασμένο τό κόκκινο πτερό, τό όποιον έφανέρωνε τον πολεμικόν σκοπόν της έκστρατείας. Όπως οι πολεμιστάι της, εΐχε και αὐτή κρεμασμένο εΐς τον ώμον τό τουφέκι της, εΐχε μίαν παλάσκαν με φυσίγγια, τό τόξον και την φαρέτραν της γεμάτην με βέλη.

Ανέβῃ έλαφρά με ένα πήδημα εΐς την ράχιν του ζέβρου της τον όποιον ίππευσεν ως ίππεύς και όχι ως άμαζών. Ο Μόνας, και έπειτα όλοι οι άνδρες του στρατεύματος, έχοντας ως μόνην πολεμικήν στολήν την έμπροσθέλλαν των, που ήτο από δέρμα προβάτου, έμμήθησαν την βασιλοπούλαν των.

Τά ζῶα των λευκών εΐχαν οδηγηθῆ εΐς την θύραν της κατοικίας των.

— Ωχ! Θεέ μου, νάμαι τώρα και έπιζέβρος, και πάω νά πολεμήσω με την στρουθοκάμηλον! — αναστέναξεν ο κ. Ζουανίκ, ενώ έκαβαλλίκευε τον κέλητά του, τον ανυπόμονον νά κόψη δρόμον άστραπηδόν.

Τά Δίδυμα έκαβαλλίκευαν χωρίς νά δείξουν την ελαχίστην εκπληξιν. Αν έρωτάτε δια τον Ύδών, αὐτός, αφού ανέβῃ εΐς τον ζέβρον του, ένα ξανθοτρίχην πόλον, τον όποιον έκαμάρανε δια την κομψότητά του, έφώναξε, καθώς έχάϊδευε τό ζῶον με τό χέρι του :

— Έμπρός, Κεραυνέ μου, ώρατό μου έτι, πρέπει νά τσακώσωμε στην τρεχάλα τας κυρίας στρουθοκαμήλους με την κόκκινη ούρά! Έμπρός, μάς!

Τό καρβάνι εΐχε σχηματισθῆ. Επί κεφαλής ή Σέννα, έπειτα δεξιά της ένας γέρον πολεμιστής, εΐς τό όποιον τον ζέβρον ήτο δεμένος μ' ένα δερματινον λιμάντα ο ζέβρος του Ίανου, θαυμάσιος αληθινά, με χρυσές σκάλες, με χάμουρα καταστόλιστα από διαμάντια και ζαφείρια. Όσον τό ζῶον της βασιλοπούλας ήτο άπλά στολισμένο, τόσο ο πολεμικός κέλης του νεαρού βασιλέως άκτινοβολούσεν από λαμπρότητα και έπρεπε νά πηγαίνη εΐς την πρώτην γραμμήν, αν και ήτο χωρίς αναβάτην' αὐτός άντεπροσώπευε τον βασιλέα.

Ο Μόνας και οι πέντε λευκοί ήρχοντο άμέσως κατόπι.

Όταν τό στρατεύμα έπέρασεν έξω από τό περιφραγμα των βράχων, με τό όποιον ήτο ώχυρωμένη ή πρωτεύουσα, ο ανατέλλων ήλιος έπλημμύριζε με φῶς την πλουσίαν άφρικανικήν βλάστησιν των περιχώρων, ή τροπική φύσις έπεδεικνυεν όλα της τά κάλλη. Ποτισμέ-

νος από τά αναριθμητα αὐλάκια των νερῶν, που έτρεχαν από τον Ζαυδέζην, όλος ο κάμπος ήτο γλοερός και σύνδενδρος, γεμάτος από πρασίους τόνους χρωμάτων και από ώραϊα άρώματα.

Α! άς λάβουν τά μέτρα των οι Βά-Τοάνα! αν δέν τους προφθάσουν οι Βανουαίοι εΐς τον δρόμον, θά τους κυνηγήσουν βέβαια έως την χώραν των. Τά βέλη των, τά άκόντια των, άσθενῆ αντίστασιν ήμπορούν ν' άντιτάξουν εΐς τά τουφέκια των έχθρών των, και τούφεκία εκείνα, που οι Ευρωπαίοι δέν ήμπορούσαν νά μαντεύσουν από που προήρχοντο, τά τουφέκία που θά πληρώσουν βέβαια εΐς τους άρπαγας τά λύτρα του Ίανου, του ισχυρού βασιλέως του κράτους των Βανουαίων. . .

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΕΛΕΤΑΤΕ

Αγαπητοί μου,

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ τώρα νά σας γράψω, και συλλογίζομαι ότι πρέπει νά μη σας κάμω νά διακόψετε την μελέτην. . . Θά πῆτε: Αν δέν μάς γράψης σύ, δέν θά γράψουν οι άλλοι; είνε δυνατόν νά εκδοθῆ τό φυλλάδιον της «Διαπλάσεως» κατά τό ήμισυ λευκόν, έπειδή έχομεν εξετάσεις; — Όχι βέβαια! αλλά τά μυθιστορήματα και τά διηγήματα εΐμπορείτε νά ταναγνώσετε και άργότερα, μετά την μελέτην, ενῶ μίαν επιστολήν, που σας γράφει ένας παλαιός και καλός φίλος σας, πρέπει νά την ανάγνώσετε άμέσως. Δέν είν' έτσι;

Υπάρχει όμως τρόπος νά σας άπασχολήσω, χωρίς νά σας άπασχολήσω, ή μάλλον νά σας κάμω νά κερδίσετε την ώραν που θά κλέψετε από την μελέτην σας. Και ο τρόπος αὐτός είνε νά σας όμιλήσω περί της μελέτης. Και νά σας όμιλήσω έτσι, ώστε νά σας κάμω, εὐθὺς άμα διαβάσετε την επιστολήν μου, εΐς επαναλάβετε την μελέτην σας με πολυ μεγαλύτερον ζήλον, με περισσότεραν όρεξιν και προθυμίαν, ώστε εΐς μίαν ώραν νά μάθετε δσα δέν θά έμάνθανετε ούτε εΐς τρεις. . .

Δυστυχώς—τό συλλογίζομαι όλίγον άργά,—χρειάζεται δι' αὐτό εύγλωττία, την όποιαν δέν έχω. . . Αλλ' άρά γε, έχετε σεις ανάγκην λόγων και παραινεσεων και προτροπῶν, δια νά κάμετε τό στοιχειώδες καθῆκόν σας; Διότι τί

άλλο καθῆκον έχετε τώρα, παρά νά μελετήσετε με ζήλον τά μαθήματά σας και νά κάμετε καλὰς εξετάσεις; Συλλογισθῆτε τους διδασκάλους σας, τους γονεΐς σας, τους συγγενεΐς σας, τους φίλους σας. Όλοι αὐτοί τί περιμένουν τώρα από σας; Νά διακριθῆτε, νά τους τιμήσετε, νά τους βγάλετε άσπροπρόσωπους, νά τους χαροποιήσετε. Πῶς είνε δυνατόν νά υποστήτε και νά τους κάμετε νά υποστούν την έντροπήν μιᾶς βουδαμάρας εΐς τας εξετάσεις, ενός κακού βαθμοῦ, μιᾶς άπορριψεως; Φιλότιμα παιδιά, είνε δυνατόν νάνεχθούν τέτοιο πράγμα; Και είνε δυνατόν νά μη καταβάλουν όλας των τας δυνάμεις, νά μη μελετήσουν όσον πρέπει, δια νά κάμουν τας καλλίτερας εξετάσεις;

Πολλοί λέγουν,—θα τό ήκούσατε ίσως και σεις,—ότι αι εξετάσεις δέν είνε τό καλλίτερον σύστημα. Ότι ή μελέτη, που γίνεται δια τας εξετάσεις, ή κουραστική αὐτή μελέτη όλίγων ήμερῶν, είνε ματαιοπονία, διότι δέν άφίνει τά ίχνη της εΐς τον γούν του μαθητοῦ, ο όποιος, αφού εξετασθῆ, τά λησμονεΐ όλα. Λέγουν άκόμη, ότι αι εξετάσεις, ως μία άσκοπος έπίδειξις, πρέπει νά καταργηθούν, ο δε μαθητής νά προδιβάζεται, ή νά μη προδιβάζεται, με τους βαθμούς που έπῆρε όλον τό έτος.

Αί άντιρρήσεις αὐται δέν πρέπει νά σας επηρεάζουν διάλου. Και όρθοι αν είνε, και λογικοί αν είνε, τώρα δέν έχουν σημασίαν. Έφ' όσον αι εξετάσεις δέν καταργούνται, εφ' όσον τό σχολικόν αὐτό έθιμον ισχύει, εφ' όσον τό έπισημοποιεΐ ο νόμος και εφ' όσον δέν είνε δυνατόν νά προδιδοσθῆτε εαν δέν κάμετε καλὰς εξετάσεις,—τό χρέος σας είνε νά υποταχῆτε και νά μελετήσετε. Δέν υπάρχει άλλος τρόπος! Έπιμελεΐς και άμελεΐς, πρέπει τώρα νά μελετήσετε με ζήλον. Διότι εφθασεν ο κόμπος εΐς τό ατένι. . . Όλίγαί ήμέραι άκόμη σας χωρίζουν από την μεγάλην ήμέραν της δοκιμασίας. Έμπρός! Πρέπει νάναπληρώσετε τας έλλείψεις σας, νά μάθετε δσα τυχόν δέν έμάθατε, νάναπολήσετε δσα εΐχατε λησμονήση, νά μάθετε τελείως δσα εΐξεύρετε άτελώς. Έμπρός! Η ιδέα ότι κάμνετε τό πρόπον, είνε άρκετή νά σας ένθαρρύνῃ και νά σας έμψυχώση. Και έπειτα συλλαγισθῆτε: τί ικανοποίησις, τί χαρά και τί ευτυχία, μετά τας καλὰς εξετάσεις, μετά τον λαμπρόν βαθμόν, μετά τον προδιδοσμόν ή την άπίλυσιν! Και τί θαυμάσια διακοπαι περιμένουν εκείνους, οι όποιοι θά κοπιώσουν αὐτὰς τας ήμέρας, δια νάναπαυθούν έπειτα με τό δίκην των, όλον τό καλοκαίρι! . . . Έμπρός!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΖΩΗΡΟΥΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'.

Στόν έξοχικό δρόμο, πού πηγαίνει στο Μοναστήρι του Πόρου, κοντά στην άκρογιαλιά, στόν ήσυχο μικρό κόλπο του νησιού, όπου ποτέ δέν φυσά άγριος ό βοριάς, ούτε πέφτει ποτέ χιόνι,—έκεί ό μάστορο-Παντελής και ή γυναίκα του, ή κυρά-Κονδύλω, έχουσε τό σπιτάκι των, ένα μεγάλο έξοχικό καλύβι, κτισμένο μέ χώμα και μέ σανίδια, και σκεπασμένο όχι μέ κεραμίδια, αλλά μέ φύλλα και χώμα και καλάμια.

«Ένας χήτρος, χοντρός και παχύς...» (Σελ. 212, στ. α')

Τό σπιτάκι δέν είνε διόλου πλούσιο, έλα όμως γύρω του είνε τόσο εύμορφα και τόσο χαριτωμένα! Μοσκοβολά έκεί τό θυμάρι, ή λεβάντα, ό δυόσμος και ή μαντζουράνα παρακάτω τά πεύκα βαλσαμώνουν τόν άέρα, και παρακάτω ό δενδρολίβανος σέ κάνει νά έπιθυμήσης τό μαρινάτο ψάρι, μέ σαβόρι και μέ δενδρολίβανο. Έκεί είνε πορτοκαλλιές και λεμονιές, μιά μεγάλη σουκιά και έκα μικρές ελγές, και μιά χουρμαδιά τόσο μεγάλη, πού όποιος την δ'ή στέκεται και την ξανακουττάζει. Μόνο πού δέν κάνει χουρμάδες...

«Η Μαργαρούλα και ή Ζωηρούλα...» (Σελ. 212, στ. β')

Όλα τά ναυτόπουλα, πού ύπηρετούν είνε τό Προγυμναστήριον του Πόρου, τό ξέρουν έκεινο τό σπιτάκι, και τό λέγουν τό «Σπιτάκι μέ τή Χουρμαδιά». Μικρό είνε τό σπιτάκι, αλλά γεμάτο από ζώή και χαρά, από φωνές και γέλια. Την άνοιξι μάλιστα, άμα άνθίσουν τά λουλούδια και φουντώσουν τά περιπλοκάδια, πού σκαρφαλώνουν έπάνω στη σχεπή του, έλο τό σπιτάκι από μακρυά φαίνεται σαν ένα μεγάλο-μεγάλο μπουκέττο, κυλισμένο μέσα στην πρασινάδα, κοντά στο γιολό. Και γύρω-γύρω καθαρίζουν αί κόττες, λαλούν οι πετεινοί, και τά

άσπρα κουνελάκια σηκώνουν την μαύρη μυτούλά τους και μυρίζονται τόν άέρα. Αί μέλισσες πηγαίνουέρχονται στα λουλούδια, και λίγο παράμερα κάνει τόν περίπατό του ένας χήτρος, τόσο χοντρός και παχύς, πού από τό πολύ τό πάχος δέν φαίνονται πιά τά πόδια του. Δι' αυτό ό μάστορο-Παντελής, πού αγαπά συχνά νά χωρατεύη, τόν έβγαλε και τόν φωνάζει «Μακρολέλεκα»!

Όλο τό νησι νά γυρίσης, και στόν Γαλατά νά πās, κι ως πέρα στόν Δαμαλά νά φθάσης, πουθενά δέν θα εύρης κόττες πού νά κάνουν πιδ μεγάλα αυγά, ούτε πετεινούς μέ πιδ μεγάλη ούρά, ούτε κοτόπουλα πιδ τρυφερά, ούτε παπιάκια πιδ παχουλά... Δέν καμαρώνει όμως τόσο γι' αυτά ό μάστορο-Παντελής τό Σπιτάκι μέ τή Χουρμαδιά έχει δύο καμάρια, ή άν προτιμάτε, δυό βασιλισσες

στην αλή του Ένα κοριτσάκι νόστιμο και μιά νόστιμη κατσικοβλα,—δηλαδή, μέ τά ονόματά τους, την Μαργαρούλα και την Ζωηρούλα.

Η Μαργαρούλα είνε ή μικρή εγγονή του μάστορο-Παντελή και της κυρά-Κονδύλω, ή κόρη της κόρης των, πού έχουν πεθάνη και ό πατέρας και ή μητέρα της κι έχουν αφήσει όρφανούλα την Μαργαρούλα. Και ή Ζωηρούλα είνε ή κατίκα της Μαργαρούλας, όρφανή και αυτή από μητέρα. Μιά, όσο ή μία είνε φρόνιμη και καλή, σωστό άγγελάκι!—τόσο ή άλλη είνε ζωηρή και σκανδαλιάρη, σωστό διαβολάκι!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Η άμοιρη Άνδρέα έφαινετο διατάζουσα νά όμολογήση τό σφάλμα της είνε μίαν άγνωστον, ή όποία δέν θα παρέλειπε βέβαια νά κρίνη αυστηρότατα την διαγωγή της είνε αυτήν την ύποθεσιν. Η άνάγκη όμως την έκαμε ν' άποφασίση νά όμιλήση.

Τ' όνομά μου είνε Άνδρέα Δεβουσύ...

Διά πρώτην φοράν ίσως έλθμονούσεν έκουσίως νά βάλη την λέξιν «δεσποινίς» πριν από τό όνομά της' έσκέφθη ότι ήτο άταίριαστον πράγμα νά είπῃ αυτήν την λέξιν, μέ την έλσεινήν όφιν πού είνε ή ένδυμασία της.

Άνεχώρησα από τό σπίτι μας χθές τό βράδυ, μέ τόν σκοπόν νά υπάγω είνε τό Παρίσι. Έβθασα πολύ άργά την νύκτα είνε τό Τουάρ και κατέλυσα είνε τό ξενοδοχείον του Χρυσού Λέοντος, όπου έκοιμήθην έως τās ένδεκα τό πρωί. Άφού έπρογευματίσασα, είδα ότι μου έμειναν δύο ώρες έως την ώραν πού θα έπαιρνα τό τραίνο των 2 και 9, κ' έπήγα κατ' άρχάς νά ρίψω ένα βλέμμα είνε τά αξιοπερίεργα κτίρια της πόλεως' έπειτα, έπειδή ήθελα ν' άποφύγω τό πλήθος του κόσμου πού ήτο παραπολύ έδω διά τό πανηγύρι, έκαμα τό τόλμημα νά προχωρήσω είνε την έξοχόν. Ημουν κουρασμένη όλίγον, μέ είνε πιάση ή ζέστη, κ' έμβήκα είνε ένα χωράφι, κοντά είνε τόν δρόμον' εκάθησα έκει διά ν' αναπαυθώ, είνε την σκιάν μιάς θημωνιάς μέ σανό... Δυστυχώς, δέν άργησα ν' άποκοιμηθώ, και μόνον έπειτα από δύο ή τρεις ώρας μέ άπέσπασαν από τόν ύπνον μου αί φωναι δύο Άτσιγγάνων, ένός άνδρος και μιάς γυναίκος' είχαν φαίνεται και αυτοί κοιμηθῆ τό μεσημέρι κοντά είνε κάποιον από τās άλλας θημωνιάς, πού ήσαν σκορπισμένα έδω κ' έκει είνε τό χωράφι. Άμα μέ είδαν μόνην είνε εκείνο τό μέρος, μου έπήραν τό όρολόγι μου, την τσαντίτσα μου και τά χρήματά μου, μέ έγδυσαν από τά ρούχά μου, και μέ ήνάγκασαν νά φορέσω αυτά έδω πού βλέπετε έπάνω μου' έπειτα, μέ μιά βούρτσα, μου άλειψαν τά χέρια, τό πρόσωπον και τόν λαιμόν μέ μίαν μαυριδερήν άλοιφήν, διά νά μου δώσουν τό χρώμα Άτσιγγάνας και διά νά μέ κάμουν νά νομισθώ πώς είμαι ή κόρη των, την όποιαν ή άστynomία καταζητεί ως κλέπτριαν...

Είνε την αφήγησιν της ύπηρεγεν ό άληθής τόπος της ειλικρινείας, άλλ' αυτά όλα έφαινοντο συγχρόνως τόσοσ άπίθανα, ώστε ούδώς έκλονίσθη ή δυσπιστία της κυρίας. Άν έρωτάτε δι-

τους ύπαλλήλους, οι όποιοι, ό καθένας τό έννοεί, δέν είχαν χάση ούτε λέξιν από εκείνην την διήγησιν, αυτοί δέν την έπίστευαν διόλου, και τό έδειχνον μάλιστα, όπισω από τό κιγκλιδατόν, μέ τά ειρωνικά των μειδιάματα, τά όποια δέν έζητούσαν καν νά κρύψουν.

Ό! σās θερμοπαρακαλώ, κυρία, κάμετέ μου αυτήν την βοήθειαν, έκείτευσεν εκ νέου ή δεσποινίς Δεβουσύ, όταν είδε, προς μεγάλην της άπελπισίαν, ότι δέν είνε κατορθώση νά την πείση. — Δώστέ μου δανεικό ένα φράγκο διά νά στείλω αυτό τό τηλεγράφημα, και, άμα έλθῃ ή άπάντησις, θα δ'ητε πολύ καλά ότι σās έλεγα την αλήθειαν. Ό! θα τό δ'ητε!

Η ιστορία σας είνε πολύ περίεργος. Μ' έχουν γελάση όμως τόσοσ φορές, ώστε έχω γίνῃ πολύ σκεπτική και διόλου εύπιστος. Άλλο δέν ήθελα παρά νά σās εύκολώνω, άν σās άξίση' ήμπορείτε νά μου παρουσιάσετε μίαν άπόδειξιν, μίαν όποιανδήποτε άπόδειξιν δι' αυτά πού λέτε;

Μίαν άπόδειξιν; είπεν ή Άνδρέα. — Μά κ' έγώ δέν ήξεύρω πώς νά... α! μάλιστα, έξηκολούθησεν, όταν τής ήλθεν αϊφνιδίως μία ιδέα' τά άσπρόρουχά μου έχουν τά αρχικά Α. Δ. — Άνδρέα Δεβουσύ, — θα σās δείξω λοιπόν τό μανδύλι μου.

Έβαλε τό χέρι είνε την τσέπην της και τό έβγαλε πάλιν χωρίς τίποτε.

Ό! Θεέ μου! αναστάναξεν ή καίμένη, μέ νέαν άπογοήτευσιν και άπελπισίαν' ήτανε στην τσέπην του φουστανιού πού μου έπήρα, και, φυσικά...

Α! μάλιστα... φυσικά, είπεν ένας από τους ύπαλλήλους μέ περιεπαικτικόν τρόπον.

Μά, κυττάξτε τό χέρι μου, κυρία... έξηκολούθησε τό κακότυχο κορίτσι, ένῶ άνυσήκωνε τό μανίκι του' βλέπετε πολύ καλά πώς είνε κάτασπρο, εκεί πού δέν του έβαλαν χρώμα.

Πριν ή κυρία προφθάση ν' άπαντήση, ή θύρα ήνοιξε πάλιν άποτόμως, κ' ένας άνθρωπος ήλικιωμένος φαρμάλλης, εισήλθεν είνε τό γραφεϊόν.

Καλημέρα, κυρία Δαρβίλ, έχαιρέτισεν άποκαλυπτόμενος μ' ευγένειαν. Ό! α! τί είνε αυτή πάλιν ή μικρή άραπίνα, πού όμιλείτε μαζί της, έπρόσθεσε περιστρέφων άγριωπά τά μάτια του προς την καίμένην την Άνδρέαν. Καμμία ζητιάνη, βέβαια, σαν αυτές πού περνούν τόσοσ άπ' έδω, ίδίως μ' αυτό τό καταραμένο τό πανηγύρι, πού νά τό πάρῃ... Α! μέ συγχωρείτε. Μην αφήσετε δά τόν οίκτον νά σās κυριεύση, κυρία Δαρβίλ! τό ξεύρω, είσθε πάντα πολύ πονόφυχη μ' αυτά τά κουρελιάρικα... Τί γυρεύεις έσύ, μικρή; καμμία πενταρίτσα, έ;

Όχι, κύριε, ένα φράγκο, άπήνη-τησεν ή Άνδρέα μέ ζωηρόν τόνον. — Ένα φράγκο; Μπᾶ, νά παρ' ή άργή!... για νά πās νά τό πιής μέ τόν πατέρα σου και μέ την μητέρα σου, ή και όλομόναχη, σαν εγωίστρια;

Ό! όχι, κύριε' ό πατέρας μου... Ό ήλικιωμένος κύριος, άπόστρατος συνταγματάρχης των ζουαβών, πού είχαν ίδη πολλά τά μάτια του είνε την χώραν των Βεδουίνων και των Καβύλων, εκάμεν ένα μικρόν και λαρυγγώδη γυρλιισμόν, τόν όποιον έβγαζεν ως προανάκρουσμα των σκέψεών του, όταν ήθελε νά δείξῃ ειρωνείαν και δηκτικότητα.

Ό πατέρας σου έχει ρουφήξῃ άρκετά μόνος του, δέν είν' έτσι; Όσον λυπηρά και άν ήτο ή θέσις της, ή Άνδρέα αυτήν την στιγμήν δέν ήμπορεσε νά κρατηθῇ, κ' έμειδιάσε μέ την ιδέαν ότι τάχα ό πατέρας της θα έπήγαινε νά μεθύση είνε την ταβέρναν!

Χμ! αυτό σέ κάνει και γελᾶς; Έπί τέλους, διατί θέλεις νά σου δώσουν ένα φράγκο;

Δέν ζητώ τίποτε από σās, κύριε, άπήνητησεν ή μικρή, μέ άποτροπιασμόν. Είσθε πολύ σκληρός για μένα' τόσοσ κακός και σκληρός, όσον πρό όλίγου ήσαν και οι ύπάλληλοι.

Α! αυτοί οι κύριοι άπ' έδω δέν σου έφέρθηκαν ευγενώς; Νά τους δείξω έγώ! είπε, κάμνων έν βήμα προς την θυρίδα και προσποιούμενος ότι ήθελε νά τους κεραυνοβολήση μέ τό αυστηρόν του βλέμμα.

Έπειτα δέ, στρέφων προς την Άνδρέαν και άτενίζων αυτήν είνε τά μάτια: — Και διά δευτέραν φοράν, έξηκολούθησε, διατί σου χρειάζεται ένα φράγκο; Και διατί όχι δυό, άφού εκάμες πιά την άρχήν και ζητάς τόσο πολλά;

Διότι ήθελα νά στείλω ένα τηλεγράφημα είνε τόν πατέρα μου, άπήνητησεν ή Άνδρέα, ή όποία όλονέν έχανε τό θάρρος της, και δι' αυτά πού έχω νά του είπῃ, είνε άπαραίτητον νά τηλεγραφήσω είκοσι λέξεις τουλάχιστον...

Ένῶ ή κυρία Δαρβίλ επανελάμβανεν είνε τόν άπόστρατον συνταγματάρχην την οίκτράν περιπέτειαν, την όποιαν τής είχε διηγηθῇ εκείνη ή μικρή, ή θύρα ήνοιξε κ' εκλείσε δύο ή τρεις φορές

ακόμη' διάφορα πρόσωπα είχαν εισέλθῃ και μέ περιέργειαν είχαν κοιτοσταθῆ διά νά παρακολουθήσουν την σκηνήν. — Παράξενα πράγματα! έγρύλλισεν ό γέρον άξιωματικός, όταν έτελειώσεν ή κυρία. Έτσι λοιπόν, μικρούλά μου, έλπίζεις νά σου στείλῃ χρήματα αυτός ό κ. Δεβουσύ; Μά, πώς έμαθες τό μέρος πού κατοικεί;

Είχεν, ή κακομοιρούλα, σχηματίση τόσοσ άκράδαντον έλπίδα ότι θα την έπίστευαν οι δυό συνομιληταί της, ώστε ή άπρόσπτος εκείνη έρώτησις, ή παράχορδος και γεμάτη από σκληράν ειρωνείαν, την έσάστισεν είνε τοιούτον βαθμόν, ώστε την έκαμε νά χάση την άκριβή γνώσιν και την έννοιαν των λόγων του.

«Είδατε πώς τά έχασε;...» (Σελ. 214, στ. α')

Δέν ξεύρω, έτραύλισε μέ τρέμοντα χείλη, ένῶ τά μάτια της εκύτταζαν θαμπά.

Και έπειτα, καταβάλλουσα μεγάλας προσπάθειας διά νά διορθώση τό σφάλμα της:

Δηλαδή... θα μου ήτο δύσκολο νά τό άγνοώ, άφού είνε πατέρας μου ό κ. Δεβουσύ.

Είδατε πώς τά έχασε; παρετήρησεν ό πεισματάρης γέρον, περιλαμβάνων μέ μιά ματιά όλον τό άκροατήριόν του. Άφήστε με νά τής κάμω άκόμη μερικάς ερωτήσεις, και θα δ'ητε τί αντιφάσεις θα βγοῦν από την γελοϊαν ιστορίαν, μέ την όποιαν έπροσπαθούσε νά μάς κάμῃ νά την λυπηθούμε!

Ητο πλέον ή καίμένη ή Άνδρέα έξηνητλημένη, κατακομμένη από τās φοβεράς δοκιμασίας πού είχαν ύποστη'

και τ'οσον την εταραζαν, την εσυγγισαν και την ετρομαξαν αι υπουλοι και κατωις γελοιοι ερωτησεις, με τας οποιας την εφορτωνεν ο απλαγχος εκεινος ανθρωπος, ωστε, τραλλη απο την λυπην και την παραχην της, κατητησε να ομολογηση οτι δεν ητο και πολυ βεβαια αν το ονομα της ητο 'Ανδρεα Δεβουσου.

Τοτε ομως, ενω ο δεμις της, υπερηφανος δια το αποτελεσμα της ανακρίσεως του, εβγαζεν ενα θριμβευτικον γρυλισμον:

— "Οχι, εχι! δεν ηθελα να πω αυτο, ανεκραξεν αμεσως εκεινη, με μίαν απελπιστικην χειρονομίαν. Γνωριζετε πολυ καλα οτι δεν ηθελα να πω αυτο εσεις ομως

μα βασκνιζετε, μου κανετε μαρτυρια! Είμαι η 'Ανδρεα Δεβουσου. Τα αρχικα γραμματα του ονόματός μου εινε κεντημένα εις τα ασπρόρουχα μου αν το πρόσωπό μου, ο λαιμός μου και τα χέρια μου εινε μελαφά, δεν εχω παρα να κατεβάσω λιγο τες κάλτσες μου, δια να σας δεξω οτι τα πόδια μου, εινε κάτασπρα.

— Αυτό εινε επιχείρημα που αξίζει να το εξετάση κανεις οπωσδήποτε, — ετόλμησε να εκφρασθη η κυρία Δαρβίλ.

— Μπα, μπα! δεν το εύρισκα διόλου εγω, — αντέκρουσεν ο πεισματάρης... "Οχι, αυτό δεν ημπορει να κλονιση τας υποψιας μου. Ποιος σας βεβαιώνει πως δεν εινε κανένα κορίτσι του δρόμου, που εμάζεψαν, ποις ξερει από που, αυτοι οι 'Ατσιγγανοι που μας λέγει, και το εβαψαν δια να το περνούν εύκολωτερα ως ιδικό των;

— Μα τα λευκά της ρούχα, που εινε πολυ ελκεκτά και πολυ καθαρά... παρετήρησεν η κυρία, ενω ανεσήκωνεν ελαφρά το φουστάνι της 'Ανδρέας κ' εδείκνυε τον γυρον ενός μικρού μισοφοριου από βατίσταν, στολισμένον με κομφόν κέντημα.

— Ασπρόρουχα κλεμένα, πιθανώτατα, όπως τα περισσώτερα πράγματα που φορουν αυτοι οι ανθρωποι. Ουτε αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Το ζήτημα απλούστατα εινε το εξής: Τι πρέπει να το κάμωμε αυτο το δυστυχημένον πλάσμα; Νά το παραδώσωμεν εις κανεν φιλανθρωπικον κατάστημα, η να το κρατήσωμεν εις την φυλακήν, έως οτου

ανακαλυφθη τίνος κόρη εινε πραγματικώς;

Ψιθυρίσματα επιδοκιμασίας από τον ομιλον, ο οποιοι ειχε περικυκλώση τον ανηλεη γέροντα, υπεδέχθησαν την διπλην εκείνην πρότασιν του, όταν ενας ανθρωπος, με εξωτερικόν χωρικου, ο οποιοι ειχεν εισέλθη πρό ολίγου εις το γραφειον, ενόμισε καθήκον του να λάβη τον λόγον και να εκφρασθη σαφέστερα:

— Είμαι, πέρα ως πέρα, της γνώμης σας, κύριε συνταγματάρχα Τραχύ, ειπε πλησιάζων προς τον απόστρατον αξιωματοικόν αυτο το κορίτσι. Θα εινε βεβαια, αν δεν κάνω λάθος και μου φαίνεται πως δεν κάνω, η κλεφρίτσα, που, εινε δυο μερες τώρα, αρπαξε δυο από τα ωραιότερα πουλερικά μου, κ' εφυγε τρεχάτη, μα τόσο γρήγορα, ωστε κ' ο διάβολος θα λαχάνιαζε, αν ηθελε να την πιάση!

(Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΑΔΑ

— Και τώρα τι θα παίξωμε; ηρώτησε η Φυλλίτσα...

Ήταν ωραία καλοκαιρινή βραδυά, ο ήλιος εκόντευε να δύση, και τα δυο κοριτσάκια ησαν στην εξοχή, σ'ενα μεγάλο λειβάδι, γεμάτο αγριολούλουδα και μαργαρίτες.

Είχαν παιξη όλα τα παιγνίδια που ηξεραν η ημύπεσαν να φαντασθούν, και τώρα δεν ηξεραν τί άλλο να παίξουν, κ' εστέκοντο κ' εκύτταζαν το ένα το άλλο.

— Νά σου πω! ειπεν η Δανάη, αφού εσυλλογίσθηκε λιγάκι. Έχω μιὰ δεκάρα. Λοιπόν εγω θα γίνω βασίλισσα, και συ να γίνης ενα φτωχοκόριτσο, κ' εγω θα σου πετάξω την δεκάρα, καθώς θα περνά από κοντά σου με το άμαξι μου.

— Ναι, απήντησεν η Φυλλίτσα, μα δεν εχομε άμαξι!

— Ηθελε, βλέπετε, η μικρότερη αδελφή της Δανάης σωστά και τακτικά να γίνωνται όλα τα πράγματα, και τα παιγνίδια άκομη.

— Μη σε μέλει! ειπεν η Δανάη θα

τρέχωμε, κ' ετσι: Οα φαίνεται πως πηγαίνω με το άμαξι...

Ετρεξεν η Δανάη όσο γρηγορώτερα ημπορούσε, και, καθώς ετρεχε, επέταξε την δεκάρα στην Φυλλίτσα. Η Φυλλίτσα την εσήκωσε από κάτω και την εδωσε πίσω της Δανάης, και το παιγνίδι εξανάρχησε από την αρχή.

Υστερα από ολίγον, ηθέλησε και η Φυλλίτσα να κάρη και αυτή την μεγάλη, να πάη και αυτή με το άμαξι.

— Στάσου, να γίνω τώρα κ' εγω βασίλισσα! ειπε.

Δεν της πολυάρεσε της Δανάης αυτό το πράγμα, αλλά και τί λόγον να εύρη δια ν' αρνηθη;

— Πολυ καλά, ειπε πρόσχε ομως να μη την χάσης, την δεκάρα, γιατί δεν εχω άλλη μαζί μου!

Επαιξαν, και επειτα από ολίγο συνείη να μην εδη η Δανάη που ειχε πέση η δεκάρα. Ήσαν εκεί παραπολυ ύψηλά και πυκνά τα χορταράκια, και, όσο και αν εψαχναν αι δυο αδελφούλες, ουτε δεκάρα εύρισκαν, ουτε τίποτε...

— Δεν σου ειπα να προσέχης; — ειπε θυμωμένη η Δανάη.

— Μα, και συ ετσι την πετούσες την δεκάρα, και την επίανα εγω! απήντησεν η αδελφή της.

— Ναι, μα εγω πάντα εκύτταξα που την επετούσα, και άμα δεν ημπορούσες εσύ να την εύρης, θα σου ελεγα εγω που ξεπες!

Και η Δανάη εχαμε την κακιωμένη, ενω η καίμενη η Φυλλίτσα την εκύτταζε με άποριαν.

— Ελάτε, κορίτσια, εφώναξεν η δασκάλισσά των, που εκάθητο εκεί κοντά με το εργόχειρό της, μη μαλώνετε αφήστε τώρα τα τρεξίματα, και κυττάξτε ποιά από τες δυο σας θα πλέξη την μακρότερη άλυσίδα από μαργαρίτες...

Ετρεξαν αμέσως και αι δυο να μαζέψουν μαργαρίτες. Εμάζεψαν αρκετήν ωραν χωρις να ομιλούν, και μόνον η Δανάη ανεστέναζε κάπου-κάπου, διότι ειχε χαθη η δεκάρα της.

Αι άλυσίδες εμάκραιναν κ' εμεγάλωναν, αλλά ο ήλιος ειχε κρυφθη πίσω από τα βουναλάκια, και, αι μαργαρίτες εσφαλοῦσαν τα φύλλα των δια να κοιμηθούν, και η βραδυή δροσούλα αρχιζε να πέφτη. Δι' αυτό η δασκάλισσα ειπεν οτι ητο καιρός να επιστρέψουν εις το σπίτι.

— Αχ! αφήστε με, μιὰ φούχτα μονάχα να κόψω! ειπεν η Φυλλίτσα, κ' ετρεξε προς το μέρος, όπου ησαν μερικες μεγάλες μαργαρίτες, άσπρες σαν άσπρα άστρα.

Εξαφνα μιὰ φωνή, όλη χαρά, ηκούσθη, και η Δανάη εσήκωσε τα μάτια της να κυττάξη. Ειδε την αδελφή της να ερχεται τρεχάτη, και να κρατῆ ύψηλά την δεκάρα, και να φωνάζη:

— Την ήρα! την ήρα! Η Δανάη εκτύπησε τα χέρια της από την χαράν της, και όταν η Φυλλίτσα ηλθε γελαστή και πρόθυμη, να της δώση την δεκάρα, μετενόησεν η Δανάη δια τον θυμόν που ειχε δείξη προητέρα.

— Είσαι καλό κορίτσι, ειπε στην αδελφή της. Σου την χαρίζω την δεκάρα, και μη μου πῆς «εύχαριστώ». Έγω σ' εύχαριστώ που μ' εμαθες να μην κακιώνω άδικα με την αδελφή μου...

Η καίμενη η Φυλλίτσα, την εκύτταζε καλά-καλά, σαν να μην έννοούσε τί ηθελεν να ειπουν αυτά τα λόγια.

Κ' εφυγαν αγαπημένες, κ' επήγαν τες άλυσίδες με τα άσπρα λουλούδια στην καλή των μητέρα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 100ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ [Τοι Διάπλασιν του 1906, σελ. 374.]

Εις τον Διαγωνισμόν τούτον πολλοι συλλογαι 'Ασκήσεων υπεδιέβησαν... πλαστογραφημένα. Τας εσταλαν δηλαδή άλλοι εν ονόματι άλλων. Εδωχάθη αι περισσότεραι εσπεραν ψευδώνυμα μη εγκεκριμένα δια το 1907, και κατά τον Κανονισμόν απεκλείσθησαν. Ολίγοι, αι οποια εμειναν, εδωχθης πάλιν, δεν ησαν τοιαυτα ώστε ναμφοσητήσουν τα πρώτα βραβεία. Τας συμπεριέλαβα επεικώς. Αλλά δηλώ δι το κέρνω δια τελευταίαν φοράν. Εις το εξής, κάθε διοπτος συλλογή εϋθως ες αρχής θα αποκλείεται, και οχι μόνον εις τ' Αποτελέσματα δεν θ' αναφέρεται, άλλ' ουτε θα δημοσιεύωνται ες αυτης 'Ασκήσεις.

Οι εξής απεκλείσθησαν, ως μη έχοντες ψευδώνυμον εγκεκριμένον δια το 1907 και επομένως το δικαίωμα να λαμβάνουν μέρος εις τους Διαγωνισμούς:

Μαργαρίτα Στέρα, 'Αρμονία των Πατησίων, Φρούδον 'Ονειρον, Φαληρικος Φλοισφος, Σημάια της 'Επαινασάσεως, Θύμα του Φθόνου, 'Εθνική 'Αμνη, 'Εθνική Ψυχή, 'Αθος 'Ανθών, Βίαιωσ Οργώ, 'Αφροσπαφανωμένο Κέμα, 'Ιπότης της 'Ομιχλης, Νυκτερινή Δρόσος, Δόξα της 'Ελλάδος, 'Ελπις των Ανοσηών και Αροσόλουτος Νύξ.

Από τας Συλλογας μερικων—τους οποιους επισικώς δεν αναφέρω,—αφηρέθησαν 'Ασκήσεις και ηλαττώθη ο βαθμός των εξ αιτίας καταγγελιωδιν περι κλοπής, αι οποια εύρέθησαν αληθιναι.

Δυο-τρεις άλλαι Συλλογαι, αρκετά καλογραμμεναι, διεβιβάσθησαν επίσης ες αιτίας των δυσκόλων και καθωστών άλλων 'Ασκήσεων, τας οποιας περιεχον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 16 ετών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες την ηλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ονειροπόλος της Δόξης, 15+15 [15Ε].—('Εκτός Διαγωνισμού: 'Αμίμητος Γελοιοποιός, 15+15 [15Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ονειρον της Πατριδος, 15+13 [14Ε] και Αιδέριον Πλάσμα 15+13 [14Ε], ες ίσου.—Χάμινα, 14+13 [13Ε.]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φλογερα του Βοσκου, 15+11 [13Ε].—Παρήγορος των Ανουχων, 14+11 [13Ε].—Κίτρινο Ντόμινο, 13+12 [12Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: 'Ιωάννα Δάρα, 15+10 [12Ε].—'Αρχοντοπούλα των Δουκων 'Ορέων, 15+9 [12Ε].—'Ποιητής του Παρρασοῦ, 13+10 [11Ε].—'Ασθιακόν 'Αθος, 13+10 [11Ε].—'Ιοστερής 'Αου, 15+8 [11Ε].—'Ελληνική Φουσταγέλλα, 12+10 [11Ε].—'Ασθη της Χίου, 14+8 [11Ε].—'Ηλιόλουτος Πεσώι, 15+5 [10Ε].—Κωνσταντον Δάδαρον, 15+4 [9Ε].—'Αδρα του Βερμίου, 12+6 [9Ε].—Ταχυδρόμος της Ειρήνης, 12+6 [9Ε].—Γυμνάσιον Μυτιλήνης, 15+3 [9Ε].—'Παιδι της Καρδιάς, 13+4 [8Ε].—Κοιτοβειθούλης, 10+5 [7Ε].—Μέγας Κωνσταντίνος, 10+4 [7Ε].—Σάργκο Μονάχο, 8+5 [6Ε].—'Αταωαίς, 8+4 [6Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ετών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αντίβας ο Καρχηδόνιος, 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναυτόπουλο της 'Υδρας, 15+13 [14Ε].—Κυρία Σκαρφάλωστρα, 15+12 [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόπατρις 'Ελλην, 15+10 [12Ε].—Χρυσόκωνη Αιγλή, 13+6 [9Ε].—'Ηλεκτρικός Σπινθήρ, 14+4 [9Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ταπεινός Μενεξές, 13+3 [8Ε].—Μιμωός Κεφαλήν, 10+5 [7Ε].—'Αβτόνομος, 10+4 [7Ε].—Φιλόπατρις 'Ελληνοπούλα, 10+5 [7Ε].—'Αλέξαρ, 12+3 [7Ε].—Καρδόνος, 8+2 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στέφανος Κότινος, 15+15 [15Ε] ('Εκτός διαγωνισμού, ως βραβευθείς υπό άλλο ψευδώνυμον: Δουλοκώματος Αιγιαλός, 15+15 [15Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζήτω η 'Ελλάς, 15+10 [12Ε].—'Εθνικόν 'Αδάραρον, 13+8 [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δραπέτης 'Αγγελος, 13+6 [9Ε].—Νυκτερινή Σιγαλιά, 14+4 [9Ε].—Ζήτω η 'Ενωσις, 15+3 [9Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Κεραυνοβόλος Ζεύς, 13+3 [8Ε].—'Ποιητής 'Αδρα 15+3 [8Ε].—'Ελληνικόν Σίφος, 10+5 [7Ε].—Ζαχαρίας 12+3 [7Ε].—'Εστραμένη Καλονή, 10+4 [7Ε].—Χρυσόφορος Αιγλή, 10+2 [6Ε].

Σημειώσις: 'Εκ των δυο αριθμών, οι οποίοι συνοδεύουν έκαστον ψευδώνυμον, ο πρώτος σημαίνει πόσας 'Ασκήσεις τῶν ενεκρίθησαν απλως, ο δε δεύτερος πόσας ες αυτων ησαν και ωραιαι. Το άθροισμα των δυο των αριθμών ορίζει την θέσιν των διαγωνιζομένων, προηγουμένου του έχοντος το μεγαλύτερον άθροισμα, και μεταξύ δυο έχόντων το αυτό, προηγουμένου του έχοντος τον δεύτερον αριθμόν μεγαλύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Γονεῖς και κηδεμόνες!

Ασφαλίσατε την ζωην των παιδιων σας και το μέλλον των τέκνων σας εις την μεγάλην ασφαλιστικην εταιρίαν

"ΡΩΣΣΙΑ"
'Ασφάλεια: Ζωής, προικοδοτήσασιν, παρός, δυστυχημάτων, μεταφορών, θρασυαεως δέλων.
'Υποκατάστημα εν 'Αθήναις 'Οδός Σταδίου 21

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΦΥΓΩΝ ΕΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

[Κατά πρότασιν της Προσφυλιούς 'Αγαπήσεως—Ιδε φυλλάδιον 19, σελ. 151.—Ιδρύσαμεν Ταμείον υπέρ των μικρών ες 'Αγγιλίου Προσφύγων, σκοπός του οποίου εινε η δωρεάν εις αυτούς παροχή της 'Διαπλάσεως των Παιδων. Προς τόν σκοπόν τούτον εινε δεκατρία εισηφοραί ες οιοσδήποτε κοσού παρὰ φίλων και η οιοσδήποτε άλλαν επιθυμούντων να συνεισφέρουν.]

Σ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ασθη της Ειρήνης, γρόσια 4...	Δρ. — 80
Καυνασία 'Ελληνίς.....	» 1.05
Μαρία Α. Οικονόμου.....	» 4.50
Προσφυλις 'Αγαπήσεως, ες εράνου συγγενών της εν Αιγύπτω....	» 43.—
	Δρ. 15.35
Εκ προηγουμένων εισφορών....	» 76.35
Τό όλον μέχρι 31 Μαΐου...	Δρ. 91.70

ΒΛΗΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοῦς βραβευθέντας εις τον Διαγωνισμόν των 'Ασκήσεων και περιμένω τας φωτογραφίας των.

Η παλαιά μου και τ'οσον αγαπητή φίλη Ρουμίνα Ν. Ζορμπά, η γνωστοτάτη εις τον κύκλον μας υπό το ψευδώνυμον Βροντή του Διός, ετέλεσε τους γάμους της με τον ύπολοχαγόν του περικου κ. Ευστάθιον Α. Μ. Μαργαρίτην. Τα θερμάτα συγχαρητήρια μου, Αδρα της Νεότητος, σου εστειλα εκ νέου το 24ον φύλλον. Με πολλήν χαράν μου οα σε δω, εαν ελθης εις τας 'Αθήνας. Σ' εύχαριστώ ποκυ δι' εσα γράφεις και ελπίζω οτι δεν θα κάμης πάλιν τ'οσον καιρόν να μ' εθυμώθης.

Πολυ χαριτωμένα μου περιγράψεις το ε-πεισόδιον των μικρών αυτοσχεδιων δραμείων, Νυκτολούλου. Εγέλασα πολυ.Και αν ελγα τόπον, θα ελαμνα και τους φίλους μου να γελάσουν, άντιγράφουσα εδω την ωραίαν ε-πιστολήν σου.

Να μην εισαι παραπονιάρχα, Διακρινθείσα 'Αρσενικός. Συ, η οποια ετέλειώσες το 'Αρσενικόν, και θα υπάγης εις το Πολυτεχνείον να σπουδάσης ζωγραφικήν, και το όνειρόν σου εινε να γίνης και φοιτήτρια, ταιριάζει να γράφης σαν χαϊδεμένον παιδί; 'Ελα, ελα, ε-φισέ τα αυτά και γράφε μου σαν πρώτα. Πε-ρι της αγάπης μου εισαι βεβαια.

'Ονειρον της Κύπρου, χαιρω που έγινες καλά και ελπίζω να μου γράφης τώρα τακτικά. Παραγγέλων σου περι Μικρών Μυστικων δεν ελαβα.

Βασίλισσα των 'Ανθέων, εστειλα την επιστολήν σου προς την 'Εμπνευσμένην Μουσικόν και σου απήντησε. Βεβαιως, επιτρέ-πεται να στολίζης τα τετραδιά σου και με την φωτογραφίαν σου, αφού μάλιστα ανταλ-λάσης μόνον με κορίτσια.

Το αγαπητόν μου Ρόδον της 'Ανατολής, μόλις επέστρεψεν από το Παρίσι, όπου ε-μεινεν ες αλησημονήτους μήνας, εστεισε να μου γράψη τας εντυπώσεις εκ του ταξιδιού του. Τώρα περιμένω και τας εντυπώσεις εκ της διαμονής του. Η επιστολή του, ως πάν-τοτε, ωραιότατη.

Χρυσάλλιον Σπηλαιον. φαντάζομαι την αγωνίαν σου όλον αυτόν τον καιρόν. Είθε να σε απαλλάξη ο Θεός από τοιαυτα δυσάρεστα εις το μέλλον. Και να μου γράφης τακτικά και εδύμα όπως άλλοτε.

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

21.—'Η Αιμίλιος Μανεδονία μου συ-νιστά ενα άπορον μαθητήν Μακεδονία, ο ο-ποίος έχει μεγάλην επιθυμίαν να γίνη συν-

δρομητής μου. Ἄς ἴδωμεν ποῖος θά σπεύσῃ νὰ τὸν ἐγγράψῃ.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνεκδοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται διὰ τὸ δικαιώματός (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνεκδομένα ἰσχύοντα μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνηκούν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κρητικά].

Ἡ νέα ψευδώνυμα: Βαρῶνος Σκαρτίας, α. [Κ. Δ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ σοῦ ἀρέσει περισσότερον ἔλπιζω ὅτι δὲν θὰ με κάμῃς πάλιν νὰ λησμονήσω τὸν γραφικὸν χαρακτήρα σου] Κανκακία Ἑλληνίς, κ. [Ε. Κ. χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου] Ἄετος τοῦ Σουλίου, α. [Γ. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξαι] καὶ Καύχημα τῆς Πατρίδος, α. [Ε. Τ.].

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Σανθὸ Διαβολάκι, κ. Ἐσπιτευμένο Ἑλληγόπουλο, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προσείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Ἀγιοξιάτικο Λουλοῦδι μετὸν Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα, Οὐράνιον Τόξον, Χρυσόπτερον Ἑλαῖδα, Νικηφόρον Ἑλληνα καὶ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι—τὸ Νερό σ' Ἀδλάμη μετὴν Γλυφοκουτάλα, Αἰγυπτίαν Βασιλοπαιδα καὶ Καφεδόμπρικο—ἢ Ἐνωσις ἢ Θάνατος μετὴν Ἑλληνικῆν Θεότητα, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, Ἰωάννην Δάσκ. καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα—ἢ Ἐνδοξος Ὑδρα μετὴν Κρητικὴν Ἑλιδα, Ἡραῖδα τῆς Κρήτης, Στεναγμὸν Μακεδονίας καὶ Φιλελεύθερον—ἢ Νυκτωρὴ Ἄδρα μετὴν Ἄδραν τῆς Ἐλευθερίας, Ἄδραν Πολυγύρον, Ἄδραν τῆς Νεότητος, Ροδίαν Ἄδραν καὶ Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν—ἢ Ἰσχύς τοῦ Πεπρωμένου μετὴν Ναυτιοπούλιαν τῆς Κεφαλληνίας, Ἑλληγίδα, Ἰωάννην Δάσκ, Ἀριελ καὶ Φρᾶ-Διάβολον—τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι μετὸ Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Μαγαριταρένιο Δάσκον, Ἀδάραρον, Βαρελάμη καὶ Μαγεμένο Ποτήρι—ἢ Ρυολέτιος μετὸ Μαγαριταρένιο Δάσκον καὶ Ἀδάραρον—ἢ Ἀνδοῦσα Νεότης μετὴν Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα, Κυνηγεῖδα Ἀρτεμιν, Ἑλληνικὴν Ἡοήν, Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ καὶ Μακεδονίαν—ἢ Πατριωτίσσοι Πυργοδόποινα μετὸ Μικρὸ Διαβολάκι, Ἀσιδα τῆς Ἑλλάδος, Ἀγγελιαφόρον Πατριωτίσσοι, Ναυτιοπούλιαν τῆς Κεφαλληνίας καὶ Φρᾶ-Διάβολον—ἢ Ἄδρα τῆς Νεότητος μετὸν Ἑλληγόπουδα, Λευκοκίμων Ἀγριαλὸν καὶ Φρᾶ-Διάβολον—ἢ Ἡρωϊκὴ Κρήτη μετὴν Ὅδον τῆς Δόξης, Ἀδάραρον, Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Παλλάδα καὶ Χρυσόπτερον Ἑλιδα—τὸ Κουσαλλίον Σατήλαιον μετὴν Ἄδραν τοῦ Πολυγύρον—ἢ Δεσμός Φιλίας μετὸν Ἐθνομάρτυρα, Βαρελάμη, Ζίγαν καὶ Χάμκω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φῶς τῆς Νυκτός (ἔστειλα) Πατριωτίσσοιαν Πυργοδόποινα (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀνδοῦσαν Νεότητα (ποῦ με τὴσὴν ἀνυπομονησίαν περιμένει νὰ μάθῃ τι ἀπέγεινεν ἢ Ἀνδρᾶ καὶ ὁ Ἰανός) Χρυσόπτερον Ἀδύγη, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι (εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν) τῆς Φρόκτις τ' Ἀργιολοῦλοδο (ἔστειλα) εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ὅχι εἰς τὴν λέξιν ἐρωτήσῃς τῆς 26 ἐρωτήσεως τῶν Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ δώσῃς καὶ τὴν εὐρύτεραν σημασίαν τῆς) Ἰσχύς τοῦ Πεπρωμένου (δὲν περᾶξαι διδεις ἐξετάσεις τὸν Σεπτέμβριον, ὑπὸ τὸν ὄρον πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃς) Ἐνδοξὸν Ὑδραν (γράφε μου λοιπὸν τώρα) Ἐνωσις ἢ Θά-

νατος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας βεβαίως, τώρα μὲ τὸ κλεισιμον τῶν Σχολείων, ἢ ἐποχῇ δὲν εἶνα κατάλληλος ν' ἀρχίσετε τὸν Σεπτέμβριον) Ἄραρον (πολὺ εὐχαρίστως εὐχομαι καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν διαμονὴν εἰς Κέρκυραν) Ἡρωϊκὴν Κρήτην (ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ἐσποδωμάτος τελεθῆναι τὴν 30 Νοεμβρίου ὥστε ἔχεις καιρὸν νὰ κάμῃς καὶ σὺ μερικὰ ἔσποδωμάτα) Ἀργεῖον Ἐσπῆν (περιμένω καὶ τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν) Παλλάδα (καλὰ ἔκαμες νὰ ἰδῆς καὶ πόσοι ἄλλοι ὀ' ἀπαντήσουν) αὐτὰ δὲν ἀνταλλάσσων πλέον) Ἀσπιδὸν Φιλίας κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου ὀ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Ἰουλίου [Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φασέλλου, ὡν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

312. Δεξιόγραφος.

Ἀπόρησα πῶς ἔγινε Πόλις γνωστὴ ἔμπρὸς μου, Ποῦ δέχθηκε τ' αὐτὸς κόλπος τῆς Ποτῆ τὸν Ναζωραῖον... Ἀλλὰ μοῦ εἶπε κάποιος: Κ' ἐγὼ τὴν κάμω δὲς μου Γράμμα μονάχα, μόριον, Προφήτην τῶν Ἑβραίων.

313. Συλλαβογράφος.

Χαριτωμένη τριγωνίῳ Κ' ἀκούραστη στὰ δάση, Μὰ τὰ θερά με κνηγοῦν Κ' ἔγω θλίψι μεγάλη... Καὶ ἐν κανένας ἀπὸ σὰς Ὀεληθὺν νὰ με φάσῃ, Γράμμα καὶ φθόγγον μουσικὸ Κοντὰ σὲ φῶς ἐς βάλῃ.

314. Στοιχειογράφος.

Λέγουν ὅτι ἐξ ἀνθρώπου ἔχω μεταμορφωθῆ Εἰς φυτὸν ποῦ τὸν χειμῶνα Μόνον πάντοτε ἀνθεῖ· Ἄν τὰ τρία ὅμως πρώτα Γράμματά μου ἀφανίσῃς Καὶ τὸν τόνον μου συγχρόνως Εἰς τὴν ληγοῦσαν τὸν ὄψης, Ἐτερον φυτὸν θὰ γίνω Ὁλλοὺν ὄλον τὸν καιρὸν, Καὶ Θεοῦ τιнос ἀρχαίου Τῶν Ἑλλήνων ἱερὸν.

315. Στοιχειογράφος.

Ἐνφ' στενάξω στοῦ φρικτοῦ Ταρτάρου τὴν ἀγκάλην, Ἡ κεφαλὴ μου ἐν κοπῇ Καὶ πάρα μίαν ἄλλην, Ἀναβιδάσω δ' ἐν ταῦτῳ Ὅλιγον καὶ τὸν τόνον, Ὅθ' ἔγω τότε ποταμὸς Καὶ θά σωθῶ τῶν πόνων.

316. Μωσαϊκόν.

Ὅποιος τάχα ἦρως σπουδαῖος Ἐτάξῃ ὡδε πσῶν γενναίως;

317. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

- 1.—Τὸ πρῶτον πόλις παλαιὰ γνωστῆς μεγαλονήσου
2.—Τὸ δευτέρου μου θηλυκὸν τὸ βλέπει ἐπὶ ἰθρόνου
3.—Τὸ τρίτον εἶνε φουερὰ ἀσθένεια γνωστῆ σου
4.—Καὶ κτητικὸν τι συμπληροῖ τὸ σχῆμα τοῦ τριγώνου

318. Δικτυωτόν.

- 1.—Γουὴ τὸ πρῶτον εὐκλεῖς ὑπάρξει τῶν ἀρχαίων
2.—Τὸ δευτέρου μου ἔπεισε τῆς ἐπιστήμης ἰθῆμα
3.—Τὸ ἄλλο μέγας καὶ πόλις στρατάρχης τῶν Ρωμαίων
4.—Ὅνομα τέλος γυναικὸς ἀπλοῦν, καὶ νὰ τὸ σχῆμα

319. Μαγετὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξων.

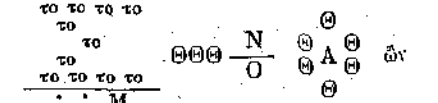
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζων ἄλλας τόσας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν κυβόλεξων: Πλοῖός, θαλασσῶ, ἰσθμῶ, κορῶν, ἐρασιφ,

320. Ἀκροστικίδες Ἀκροστικίδων.

Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων τῆς Α' ομάδος ἀποτελοῦν μωδικὴν χῶραν. τὰ δὲ τέταρτα φυτὸν δηλητηριώδες. Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων τῆς Β' ομάδος ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα, τὰ δὲ τέταρτα χημικὸν σῆμα. Τέλος τῶν οὕτως εὐρεθησομένων τεσσάρων λέξεων, αἱ ἀρχαῖα συλλαβαὶ ἀποτελοῦν κατὰ σειράν γυναικὸν. Α') 1, Ἐπίθετον 2, Εἶδος ποιήματος 3, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς 4, Ἐπίρροια χρόνου 5, Σχῆμα γεωμετρικόν 6, Θεὸς ἀρχαῖος 7, Χρονικὴ διαίρεσις. Β') 1, Μέρος τοῦ ἀνθους 2, Νύμφη 3 Ὅνομα ἰστίου 4, Πτώσις 5, Μικρὰ θήκη 6, Ὅργανον τοῦ σώματος 7, Ἐπίθετον.

321. Γραμμάτης Μεσοστικίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐξ λέξεων, τὰς ὁποίας σχηματίζει τις λύων τὸν γρίφον, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίας πόλεως:

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΚΟΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20. 235. Ἀλαζονεία (ἀλλά, ζώνη, α.)—236. Αἰλὸς-δαυλός.—237. Πύρατος-πυρετός. 238. Π Π 239. Σκηπτρον.— 240-244. Διὰ τοῦ ΚΡΗ: χεῖρας, χεῖμα, χερσός, χερσός, ἀχρσός.— 245. ΛΙΓΕΙΑ, ΟΜΗΡΟΣ, ΚΑΛΥΚΗ (ΛΟΚΟῖς, ἸΜΑτιον, ΓΗΛοφος, ἘΡΥμανθος, ἸΟΚάστη, ἈΣΗρ.)—247. Ἀρέσκαι καὶ ἀγάπα τῶς παροῦσι καὶ μηδὲν ἀπόρηται ὅτου.—247. Αἱ λέξεις ἐντονοὶ εἰσίν. (Ἐλ ἔξ - εἰς - ἐν - τόνου - εἰς - ἦν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνοδωμένου μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωτος ἔρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλιγότεραι τῶν 10 πληρῶνται ὡς τὰ ἑαυτοῦ.]

Υπερευχαριστῶν Χρυσόπτερον Ἑλιδα ἐπ' εὐχαίς, ἀνταύχομαι αὐτῇ πρόδοτον ἀρίστην.—Ἐνωσις ἢ Θάνατος, πρόεδρος Συλλόγου ἢ Ἐνδοξος. (Ζ'—155)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα παντός Κράτους, ἰδίως Κρήτης.—C. Siriannis, Hippodrome 5, Salonique, Turquie. (Ζ'—156)